

Κατσιαβριά Μαριάντζελα

Boomerang

Αθήνα

2021

Σχολή Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής Θεάτρου Πορεία

Γεννήθηκα το 2001 και ζω στην Αθήνα. Σπουδάζω στο τμήμα Πολιτικής επιστήμης και Ιστορίας του Παντείου πανεπιστημίου. Αγάπησα τη γραφή σε πολύ μικρή ηλικία. Έκτοτε πορεύομαι μαζί της.
''Θέλω να γίνω μια χρυσή σκόνη μες στον αιθέρα, απλό στοιχείο, ελεύθερο, γενναίο''

Τηλέφωνο επικοινωνίας: 6983041175

Email: maryangelakats@gmail.com

***

Το έργο γράφτηκε στα πλαίσια της Σχολής Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής του Θεάτρου Πορεία (Οκτώβριος 2020-Μάιος 2021) με εισηγητές τους Θανάση Τριαρίδη, Βαγγέλη Χατζηγιαννίδη και Μάνο Κουνουγάκη.

Εικόνα εξωφύλλου: Egon Schiele, Two women embracing(1913)

***

Το θεατρικό έργο *Boomerang* της Μαριάντζελας Κατσιαβριά διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια [Creative commons BY NC ND](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/)

[Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική Χρήση – Όχι Παράγωγα Έργα]

***

Εάν κάποιος ενδιαφέρεται να μεταφέρει το παρόν θεατρικό έργο στη σκηνή, παρακαλείται να επικοινωνήσει πρώτα με τη συγγραφέα.

Στην ξαδέρφη μου, Ειρήνη.

Σε μια τειίλα σοκολάτα.

Τα Πρόσωπα:

Μητέρα, γύρω στα 70

Πατέρας, γύρω στα 75

Λένα, 35 ετών

Γυναίκα

Περίληψη:

Η Λένα κι η Μαίρη είναι ζευγάρι απ' τα 18, όταν κι οι δυο αναγκάστηκαν να φύγουν απ' το σπίτι τους, αφού δεν είχαν την αποδοχή των γονιών τους. Οι γονείς της Λένας συνέχισαν να πολεμούν τη σχέση της, με κάθε τρόπο. Τελικά, οι δύο κοπέλες διέφυγαν στο εξωτερικό, στην προσπάθειά τους να ζήσουν ελεύθερες. Δεκαεπτά χρόνια αργότερα, οι γερασμένοι πλέον γονείς της Λένας, δέχονται την επίσκεψη της κόρης τους, η οποία θρηνεί για τον χαμό της κοπέλας της και θέλει ν' αποκαταστήσει τη σχέση τους.

Σκηνή 1^η

Σ' ένα σαλόνι, που είναι έντονα διακοσμημένο, υπάρχει ένας καναπές, μια πολυθρόνα και μια τραπεζαρία με δύο μόνο καρέκλες. Στους τοίχους υπάρχουν κάποιοι πίνακες και πολλές εκκλησιαστικές εικόνες. Η μητέρα κι ο πατέρας βρίσκονται καθισμένοι στον καναπέ. Παρακολουθούν αδιάφορα τηλεόραση. Η μητέρα ελέγχει το ρολόι της και φαίνεται να ταραάζεται.

Μητέρα: Πού 'χεις το μυαλό σου; Έχει πάει οκτώ και πέντε. Κλείσε την τηλεόραση κι έλα να φάμε.

Ο πατέρας αμέσως κλείνει την τηλεόραση και φαίνεται το ίδιο ταραγμένος με τη γυναίκα.

Πατέρας: Γρήγορα, τότε. Στρώσε το τραπέζι. Αν καθυστερήσουμε κι άλλο θα μείνουμε ξάγρυπνοι όλο το βράδυ.

Μητέρα: Δε φταίω εγώ.

Πατέρας: Άσε τα λόγια και βάλε το φαγητό. Δε σε κατηγορήσε κανείς.

Μητέρα: Αυτό έλειπε.

Ξαφνικά, η πόρτα του σπιτιού χτυπά κι η μητέρα σηκώνεται για ν' ανοίξει, ελέγχοντας πρώτα ποιος είναι απ' το ματάκι.

Πατέρας: Πάει. Δε θα κλείσω μάτι.

Μητέρα: Δεν μπορώ να καταλάβω ποιος είναι. Νομίζω πως βλέπω μια κοπέλα.

Πατέρας: Άνοιξε λοιπόν, να καταλάβουμε.

Η μητέρα ανοίγει την πόρτα και μέσα μπαίνει η Λένα. Διστάζει να μιλήσει.

Μητέρα: Παρακαλώ; Τι θα θέλατε;

Λένα: Καλησπέρα. Συγγνώμη για την ενόχληση. Είμαι η νέα σας γειτόνισσα.

Μετακόμισα πριν λίγες μέρες στο κτήριο.

Μητέρα: Μάλιστα...

Λένα: Με συγχωρείτε. Ξεχάστηκα. Με λένε Αλίκη. Ήθελα απλώς να συστηθώ σ' όλους τους ενοίκους.

Μητέρα: Εγώ είμαι η...

Πριν η μητέρα προλάβει να ολοκληρώσει η Λένα φεύγει φουριόζα απ' το σπίτι. Η μητέρα κι ο πατέρας κοιτάζονται για λίγο σοκαρισμένοι. Τελικά η μητέρα κλείνει την πόρτα και ξανακάθεται στον καναπέ.

Πατέρας: Τι ήταν πάλι αυτό;

Μητέρα: Δεν έχω ιδέα.

Πατέρας: Γιατί έφυγε έτσι;

Μητέρα: Δεν ξέρω καν, γιατί ήρθε.

Πατέρας: Πώς ήταν; Δεν μπόρεσα να τη δω.

Μητέρα: Πολύ περίεργη. Υπήρχε κάτι πολύ περίεργο σ' αυτήν την κοπέλα.

Πατέρας: Δηλαδή;

Μητέρα: Φαινόταν υπερβολικά χαρούμενη κι αγχωμένη ταυτόχρονα.

Πατέρας: Έχει τρελαθεί τελείως ο κόσμος. Ποιος ξέρει τι σκατά έχει στο κεφάλι της κι αυτή; Τι να πεις; Θα την έχουμε και για γειτόνισσα.

Η μητέρα κοιτάει και πάλι το ρολόι της.

Μητέρα: Μη φωνάζεις. Πήγε δμηση.

Πατέρας: Ετοιμάσου για ένα δύσκολο βράδυ.

Τα φώτα κλείνουν.

Σκηνή 2^η

Στο ίδιο σαλόνι οι γονείς κάθονται και πίνουν τον πρωινό τους καφέ. Ο πατέρας κάθεται στην πολυθρόνα κι η μητέρα στον καναπέ.

Πατέρας: Δεν ξέρω αν ένας καφές θα μου φτάσει. Δεν κατάφερα να κλείσω μάτι ούτε για πέντε λεπτά χθες το βράδυ.

Μητέρα: Μήπως εγώ κοιμήθηκα; Έχω να νιώσω τόση κούραση από τότε... Νομίζω θα φτιάξω έναν δεύτερο καφέ και για 'μένα.

Πατέρας: Καλή ιδέα

Ακούγεται η πόρτα να χτυπάει.

Πατέρας: Ποιος είναι πάλι;

Η μητέρα κατευθύνεται νωχελικά προς την πόρτα και κοιτάει απ' το ματάκι.

Μητέρα: Αυτή είναι πάλι.

Πατέρας: Μην τολμήσεις ν' ανοίξεις. (απειλητικά)

Μητέρα: Μη λες βλακείες. Μας έχει ακούσει.

Η μητέρα ανοίγει την πόρτα κι η Λένα μπαίνει μέσα στο σπίτι.

Λένα: Καλημέρα σας. Με συγχωρείτε και πάλι.

Μητέρα: Καλημέρα.

Λένα: Γνωρίζω ότι χθες φέρθηκα λίγο περίεργα κι ίσως σας μπερδέψα. Η αλήθεια όμως είναι ότι σας έχω πει κάποια ψέματα.

Μητέρα: Ψέματα;

Λένα: Απλώς ήλπιζα πως θα με αναγνωρίζατε...

Η μητέρα την περιεργάζεται από πάνω μέχρι κάτω, ενώ ο πατέρας, που ακούει τι συμβαίνει, σηκώνεται και τις πλησιάζει.

Πατέρας: Έχουμε ξανασυναντηθεί;

Η Λένα βγάζει απ' τον λαιμό της το μενταγιόν που φοράει και τους το δείχνει

Λένα: Ίσως αυτό να σας θυμίσει κάτι.

Για λίγο επικρατεί μια αμήχανη σιωπή κι οι γονείς της Λένας φαίνονται μπερδεμένοι.

Πατέρας: Όχι, αποκλείεται.

Μητέρα: Λένα;

Λένα: Εγώ είμαι, ναι.

Σιωπή.

Λένα: Μπορώ να περάσω;

Οι γονείς σαστισμένοι, οδηγούν τη Λένα στον καναπέ και κάθονται μαζί της. Στην ατμόσφαιρα περιρρέει μια διάχυτη αμηχανία. Η Λένα για λίγο απλώς κοιτάει τον χώρο γύρω της, μέχρι που παίρνει την απόφαση να μιλήσει.

Λένα: Το σκέφτηκα πολύ για να το κάνω αυτό.

Μητέρα: Έχεις αλλάξει πολύ.

Λένα: Έχουν περάσει 17 χρόνια. Ούτε εσείς μείνατε ίδιοι.

Μητέρα: Απλώς πίστευα πως, αν σ' έβλεπα κάποτε τυχαία στον δρόμο, θα σε αναγνώριζα. Ακόμα και μετά από τόσα χρόνια.

Για λίγο επικρατεί σιωπή.

Μητέρα: Γειτόνισσα;

Λένα: Ήταν ό,τι καλύτερο μπορούσα να σκεφτώ. Πάγωσα, όταν σε είδα. Δεν θυμάμαι καλά καλά τι είπα. Πρέπει να σας αναστάτωνα.

Μητέρα: Λιγάκι.

Μητέρα: Δεν το πιστεύω ότι έχεις το μενταγιόν, μετά από τόσον καιρό.

Λένα: Μόνο αυτό κράτησα από τότε.

Πατέρας: Γιατί ήρθες;

Λένα: Θα σας τα εξηγήσω όλα. Ίσως δεν ήταν καλή ιδέα. Υποθέτω πως είμαι ακόμα ανεπιθύμητη.

Μητέρα: Δεν είναι αυτό, απλώς μας ξάφνιασες.

Λένα: Νομίζω πως ο πατέρας έχει διαφορετική άποψη.

Πατέρας: Περιμένω απλώς να μάθω τον λόγο. Αυτό είναι όλο. Δε σ' έβαλα μες στο σπίτι μου;

Λένα: Σωστά... Θα σας εξηγήσω. Εδώ και πολλά χρόνια, όπως ξέρετε, δεν ήμουν στην Ελλάδα. Με τη Μαιρη φτιάξαμε μια ήρεμη και καλή ζωή στη Γερμανία. Δυστυχώς όμως, εκείνη δε βρίσκεται πια στη ζωή.

Η μητέρα της την κοιτά σοκαρισμένη, ενώ ο πατέρας διατηρεί μια απαθή σοβαρότητα

Μητέρα: Πώς συνέβη;

Λένα: Τον τελευταίο χρόνο ήταν άρρωστη. Δε νιώθω άνετα να μιλάω ακόμα γι' αυτό, αλλά η θλίψη μου είναι μεγάλη. Έχασα ένα κομμάτι του εαυτού μου. Ένωσα μόνη. Ξένη στο ίδιο μου το σπίτι, στα μέρη που συχνάζαμε και τότε θυμήθηκα αυτό, που μου έλεγε πάντα ο μπαμπάς, ότι το Boomerang γυρίζει πάντοτε πίσω. Επέστρεψα έτσι, στην Ελλάδα.

Πατέρας: Και τι ακριβώς θες από 'μας; Δε φάνηκε να μας χρειάστηκες, όσο περνούσες καλά μαζί της.

Μητέρα: Μην είσαι τόσο σκληρός.

Πατέρας: Δεν είμαι σκληρός, απλώς ρεαλιστής. Πήρε τις αποφάσεις της πολλά χρόνια πριν.

Λένα: Το μόνο που θέλω είναι να σας μιλήσω. Το ξέρω πως η σχέση μας δεν είναι ιδανική αλλά πιστεύω πως ήρθε η ώρα αυτό ν' αλλάξει.

Μητέρα: Δεν ξέρω. Δεν είναι απλά πράγματα αυτά. Κι η επίσκεψή σου μας ήρθε πολύ ξαφνική. Είμαστε πλέον μεγάλοι άνθρωποι. Δε μας κάνουν καλό τέτοιες αναστατώσεις.

Λένα: Καταλαβαίνω. Ίσως να μην ήταν κατάλληλος ο τρόπος που σας προσέγγισα, αλλά δεν ήξερα τι άλλο να κάνω. Μου αρκεί που με αφήσατε να μπω. Δεν περίμενα ότι θα μ' ακούγατε.

Κάνει μια κίνηση κι αφήνει ένα μικρό χαρτάκι πάνω στο τραπέζι.

Λένα: Θα σας αφήσω τον αριθμό μου. Σκεφτείτε το κι όποτε νιώσετε έτοιμοι καλέστε με. Θα ήθελα πολύ να μιλήσουμε περισσότερο. Να μιλήσουμε. Αυτό θέλω μόνο.

Η Λένα σηκώνεται απότομα.

Λένα: Θα φύγω, μην ανησυχείτε. Συγγνώμη που σας αναστάτωσα. Υποσχεθείτε μου όμως, ότι θα το σκεφτείτε.

Πατέρας: Δεν ξέρω, δε νομίζω.

Μητέρα: Θα το σκεφτούμε.

Λένα: Ευχαριστώ. *(Κατευθύνεται προς την πόρτα.)* Αντίο. Συγγνώμη και πάλι για την αναστάτωση.

Κλείνει την πόρτα κι οι γονείς της μένουν και πάλι μόνοι. Η μητέρα της παίρνει το χαρτάκι, που άφησε στα χέρια και το κοιτάει σοκαρισμένη, σχεδόν συγκινημένη. Ο πατέρας φαίνεται αδιάφορος και ξανανοίγει την τηλεόραση, σα να μη συνέβη τίποτα.

Τα φώτα κλείνουν.

Σκηνή 3^η

Η μητέρα είναι καθισμένη στον καναπέ του ίδιου σαλονιού, ενώ ο πατέρας κινείται νευρικά στον χώρο, ψάχνοντας σε διάφορα συρτάρια και ντουλάπια.

Πατέρας: Μπορείς να μου πεις πού έβαλες το βιβλίο μου; Έχω αργήσει μισή ώρα. Γιατί κάθεςαι έτσι ήρεμη;

Μητέρα: Ηρέμησε. Κι εγώ θέλω να κοιμηθώ, αλλά νομίζω πως υπάρχουν πράγματα, που πρέπει να συζητήσουμε.

Πατέρας: Δεν έχω να συζητήσω τίποτα μαζί σου. Θέλω να πάω για ύπνο. Και καλά θα κάνεις να μ' ακολουθήσεις.

Μητέρα: Τρίτη, οκτώ και πέντε, η πόρτα χτυπάει. Χάνουμε το βραδινό μας και δεν κλείνουμε μάτι όλη τη νύχτα. Τετάρτη, τρώμε στις οκτώ και εικοσιένα και πάλι δεν καταφέρνουμε να κοιμηθούμε. Σήμερα τηρήσαμε το πρόγραμμα και πάλι δεν μπορέσαμε να κοιμηθούμε. Έχει πάει δέκα και τέταρτο κι εσύ ψάχνεις το αναθεματισμένο βιβλίο, που ξέρεις πολύ καλά ότι βρίσκεται στο συρτάρι του κομοδίνου σου. Πιστεύεις ακόμα πως δεν έχουμε κάτι να συζητήσουμε;

Ο πατέρας σταματάει το ψάξιμο.

Πατέρας: Ναι. Θα βρούμε ξανά τον ρυθμό μας.

Μητέρα: Μην είσαι τόσο σίγουρος. Πρέπει να μιλήσουμε για εκείνη.

Πατέρας: Για να είναι σίγουρο, ότι δε θα κοιμηθούμε ποτέ ξανά.

Μητέρα: Πρέπει να μιλήσουμε για τη Λένα.

Πατέρας: Σκάσε. Μη λες τ' όνομά της.

Μητέρα: Ούτε για 'μένα είν' εύκολο. Δεν το ήθελα όλο αυτό.

Πατέρας: Βούλωσ' το τότε...

Μητέρα: Μίλα μου.

Πατέρας: Πας γυρεύοντας.

Μητέρα: Δε φοβάμαι πια. Μίλα.

Πατέρας: Τι θες να σου πω; Δεν καταλαβαίνω, γιατί ήρθε.

Μητέρα: Είπε πως δεν είχε πού αλλού να πάει.

Πατέρας: Άρα δεν ήταν επιλογή της.

Μητέρα: Δε θα ερχόταν, αν δεν το ήθελε πραγματικά.

Πατέρας: Πώς το ξέρεις;

Μητέρα: Κόρη μου είναι.

Πατέρας: Έχεις να της μιλήσεις πάνω από δέκα χρόνια. Μια άγνωστη είναι.

Μητέρα: Αυτό θέλω να διορθώσω. Γι' αυτό πρέπει να της τηλεφωνήσουμε.

Πατέρας: Δεν υπάρχει καμία περίπτωση. Γιατί να την ξαναδούμε;

Μητέρα: Ίσως μας δίνεται μια δεύτερη ευκαιρία μαζί της. Γιατί να μην το εκμεταλλευτούμε;

Πατέρας: Δεν υπάρχουν δεύτερες ευκαιρίες. Δεν μπορούμε να ξεχάσουμε ό,τι έγινε στο παρελθόν.

Μητέρα: Δεν είπα να τα ξεχάσουμε, αλλά να κάνουμε μια προσπάθεια. Φάνηκε πολύ θλιμμένη.

Πατέρας: Κι εμείς θλιμμένοι ήμασταν τόσα χρόνια αλλά δεν ενδιαφέρθηκε.

Μητέρα: Και ποιος φταίει γι' αυτό;

Πατέρας: Τι είπες;

Μητέρα: Ποιος φταίει γι' αυτό; Δεν έφυγε μόνη της απ' το σπίτι και το ξέρεις πολύ καλά. Δεν αποφάσισε να φύγει απ' τη χώρα και να μη μας ξαναμιλήσει, χωρίς λόγο.

Πατέρας: Δεν είχαμε άλλη επιλογή. Κάναμε ό,τι καλύτερο μπορούσαμε για να τη σώσουμε. Κι ό,τι κάναμε το κάναμε μαζί.

Για λίγο επικρατεί σιωπή κι η μητέρα πλησιάζει τον πατέρα διστακτικά.

Μητέρα: Σε παρακαλώ, άκου με. Τώρα που πέθανε αυτή θα καταλάβει ότι όλα ήταν μια τρέλα και θα 'χουμε πίσω την κόρη μας. Όλα θα γίνουν όπως πριν.

Πατέρας: Όπως πριν; Αυτό θες; Τους τσακωμούς; Την αγωνία μας για το τι κάναμε λάθος; Εσύ να προσεύχεσαι για τη σωτηρία της κι εγώ να εύχομαι να μην είχε γεννηθεί;

Μητέρα: Μην το ξαναπείς αυτό. Ξέρω καλά πως δεν το εννοείς. Δεν ήταν έτσι τα πράγματα.

Πατέρας: Μάλλον τα χρόνια σου αλλοίωσαν τις μνήμες. Θες να επιστρέψουμε σ' ένα παρελθόν, που δεν υπάρχει. Που δεν υπήρξε ποτέ.

Μητέρα: Σταμάτα να παίζεις τον σκληρό. Υποκρίνεσαι πως δε σε νοιάζει αλλ' αυτό το κενό, που νιώθω στην καρδιά μου από την μέρα που σταμάτησε να μας μιλάει, ξέρω πως το νιώθεις κι εσύ. Τον ίδιο πόνο μοιραζόμαστε.

Η μητέρα απογοητευμένη ξανακάθεται στον καναπέ. Για λίγο δε μιλά και κοιτά χαμένη το κενό.

Μητέρα: Δε μιλάς. Ποτέ δε μιλάς. Μαραζώσαμε εδώ μέσα. Μόνοι.

Εεχασμένοι. Μας τιμώρησε ο Θεός και για τις δικές της αμαρτίες και για τις δικές μας.

Πατέρας: Για τις δικές μας; Δεν τα λέει πολύ καλά ο Θεός σου. Και να ξέρεις, όσο υποκρίνομαι εγώ ότι δε με νοιάζει, άλλο τόσο υποκρίνεσαι κι εσύ πως για

ό,τι συνέβη φταίω μόνο εγώ. Εκείνη φταίει. Εμείς ό,τι κάναμε το κάναμε από αγάπη. Και μαζί. Μην το ξεχνάς αυτό.

Μητέρα: Από αγάπη. Και τώρα; Τώρα πού είναι η αγάπη;

Πατέρας: Τη σκέπασε η στεναχώρια. Την έκρυψε καλά ο χρόνος.

Μητέρα: Δεν την εξαφάνισε όμως. Τι φοβάσαι; Γιατί δε θες να ξανάρθει;

Πατέρας: Δε φοβάμαι. Δε θέλω να την ξαναδώ. Είναι απλό. Η παρουσία της μου προκαλεί φόβο, θυμό, ανασφάλεια...

Μητέρα: Κι εμένα. Δεν είμαι σίγουρη για όλο αυτό, αλλά ξέρεις πόσες φορές ευχήθηκα να χτυπήσει η πόρτα και να είναι η Λένα; Να τη σφίξω στην αγκαλιά μου και να νιώσω μόνο χαρά; Να μην υποκριθώ πως όλα είν' εντάξει, αλλά όντως να είναι; Ντρέπομαι που, όταν την είδα ούτε καν την αναγνώρισα. Ήταν σα να 'βλεπα κάποια άλλη.

Πατέρας: Γιατί θες να την ξαναδείς τότε;

Μητέρα: Φορούσε ακόμα το μενταγιόν. Εσύ της το 'χες πάρει. Θυμάσαι;

Πατέρας: Θυμάμαι.

Μητέρα: Τόσον καιρό μάς κουβαλούσε πάνω της. Δεν μπορεί να είναι τυχαίο αυτό.

Πατέρας: Μα δεν ήταν τυχαίο. Πραγματικά δε σου περνάει απ' το μυαλό, ότι μπορεί να το έκανε σκόπιμα;

Μητέρα: Ακόμα κι έτσι να είναι. Το κράτησε για κάποιον λόγο. Γνωρίζει την αξία του. Μου αρκεί που δεν το 'χει πετάξει. Σε παρακαλώ. Μια φορά μόνο.

Πατέρας: Εντάξει. Τηλεφώνησέ της. Αλλά μην ελπίζεις σε θαύματα.

Τα φώτα κλείνουν.

Σκηνή 4^η

Στην τραπεζαρία του σπιτιού βρίσκονται καθισμένοι αντικριστά οι γονείς της Λένας κι εκείνη στη μέση. Κι οι τρεις τους τρώνε νευρικά, ενώ οι γονείς αποφεύγουν ακόμα και να την κοιτάζουν.

Λένα: Καταλαβαίνω πως νιώθετε άβολα, αλλά υπάρχουν τόσα που θέλω να σας πω. Πράγματα, που θα 'θελα να ξέρατε για 'μένα.

Μητέρα: Όπως;

Λένα: Τα καλά που συνέβησαν στη ζωή μου. Το τι άνθρωπος έγινα. Τι κατάφερα.

Μητέρα: Πες μας λοιπόν.

Λένα: Θυμάστε που μικρή όλη μέρα κλεινόμουν στο δωμάτιό μου κι άκουγα μουσική; Μπορεί να μου μιλάγατε κι εγώ να μη το καταλάβαινα καν. Τόσο απορροφημένη ήμουν. Πάντα χανόμουν στη μουσική. Μ' αυτό λοιπόν, ασχολήθηκα και στη Γερμανία.

Πατέρας: Έγινες μουσικός;

Λένα: Όχι ακριβώς. Δούλευα σ' ένα μικρό δισκάδικο στο κέντρο της πόλης. Στην αρχή δυσκολεύτηκα με τη γλώσσα, αλλά όσο πέραγε ο καιρός και βελτιωνόμουν, όλοι οι τρελαμένοι μουσικόφιλοι της πόλης έρχονταν σ' εμένα. Είχα γίνει διάσημη. Ήξερα ακριβώς τι ταίριαζε στον καθένα κι ήμουν η καλύτερη στο να διαλέγω δώρα, που θα εντυπωσίαζαν τους αγαπημένους τους. Τελικά κατάφερα να δουλέψω στο "Hard Wax", το σπουδαιότερο δισκάδικο του Βερολίνου.

Πατέρας: Έβγαζες καλά λεφτά ,δηλαδή.

Λένα: Δε θα το 'λεγα. Αλλά δεν είχαμε κι οικονομικό πρόβλημα.

Πατέρας: Δεν είχατε. Μάλιστα.

Λένα: Τη μουσική μου παιδεύα την οφείλω και σε σένα, βέβαια. Όλο τους δίσκους σου έκλεβα, μέχρι να βρω λεφτά ν' αγοράσω δικούς μου.

Πατέρας: Δεν καταλάβαινα ποτέ και τι έλεγαν. Επίτηδες επέλεγα ξένους καλλιτέχνες. Προτιμούσα ν' ακούω τον ρυθμό.

Λένα: Έτσι όμως έχανες την ουσία.

Πατέρας: Με χαλάρωνε. Τι κι αν την έχανα;

Σιωπή.

Μητέρα: Θυμάσαι τότε που σου έκρυψα τον αγαπημένο σου δίσκο; Θα στον έδινα πίσω μόνο, αν έγραφες καλά στο επόμενο διαγώνισμα. Σαν τρελή έκανες. Θυμάσαι;

Λένα: Ο δίσκος των "Depeche mode", ναι.

Μητέρα: Των "Cure" ήταν. Μα ήταν ο αγαπημένος σου! Κι η μόνη αγγλική λέξη που ξέρω να λέω. Το ξέχασες;

Λένα: Έχουν περάσει και τόσα χρόνια.

Μητέρα: Σωστά...

Σιωπή.

Μητέρα: Στον είχε πάρει αυτός ο φίλος σου απ' το σχολείο.

Λένα: Ναι, το θυμάμαι.

Πατέρας: Όχι. Εγώ στον είχα πάρει.

Λένα: Μάλλον. Δεν έχω πολύ καλή μνήμη.

Μητέρα: Αυτό θα φταίει. Μικρή πάντως είχες εξαιρετική μνήμη. Θυμάσαι που μπορούσες ν' απομνημονεύσεις όλες τις συνταγές, που άκουγες στην τηλεόραση;

Λένα: Πράγματι. Τα πράγματα αλλάζουν όταν μεγαλώνουμε, υποθέτω.

Μιλήστε μου και για 'σας.

Μητέρα: Τι να σου πούμε; Δεν άλλαξαν και πολλά. Πριν 6 χρόνια περίπου ο πατέρας σου πήρε σύνταξη κι από τότε περνάμε τον περισσότερο χρόνο μας μαζί στο σπίτι.

Πατέρας: Δεν μπορώ να καταλάβω.

Λένα: Τι;

Πατέρας: Έχουν περάσει τόσα χρόνια κι έρχεσαι ξαφνικά εδώ λες και δεν έχει συμβεί τίποτα. Τι κάνουμε; Καθόμαστε και συζητάμε για μουσική κι επαγγέλματα και παριστάνουμε την αγαπημένη οικογένεια, που μόλις ξανάσμιζε;

Μητέρα: Σταμάτα...

Πατέρας: Μην ανακατεύεσαι.

Λένα: Απλώς προσπαθώ να επιβιώσω. Πέρασα δύσκολα αυτά τα χρόνια, αλλά επέλεξα να τ' αφήσω πίσω μου. Να κάνω μια νέα αρχή. Ένιωσα πως σας ήθελα μαζί μου σ' αυτό. Δε σας υποχρέωσα να με δεχτείτε ξανά και για να είμαι ειλικρινής δεν πίστευα καν, ότι θα το κάνατε. Μπορεί την πρώτη φορά να σας αιφνιδίασα, αλλά αυτή η συνάντηση ήταν δική σας επιλογή.

Πατέρας: Όχι εύκολη επιλογή.

Λένα: Ούτε το να 'ρθω να σας βρω ήταν εύκολη επιλογή. Μα σήμερα ένιωσα πως βγήκε σε καλό. Μάθατε κάτι για μένα κι εγώ κάτι για 'σας. Έτσι, σιγά σιγά, από άγνωστοι θα γίνουμε ξανά οικογένεια. Δεν το θέλετε αυτό;

Επικρατεί σιωπή κι οι γονείς φαίνονται και πάλι αγχωμένοι.

Λένα: Τι θα λέγατε να το καθιερώσουμε; Να έρχομαι μια φορά την εβδομάδα να τρώμε οι τρεις μας;

Μητέρα: Ίσως κάποια στιγμή να το επαναλάβουμε.

Πατέρας: Μπορείς να έρχεσαι κάποιες Κυριακές.

Τα φώτα κλείνουν.

Σκηνή 5^η

Στην ίδια τραπεζαρία κάθονται με τον ίδιο τρόπο η Λένα κι οι γονείς της. Αυτή τη φορά φαίνονται όλοι πιο ήρεμοι.

Λένα: Θα μου πείτε άλλη μια ιστορία;(με ενθουσιασμό)

Πατέρας: Να σκεφτώ μια καλή. Ααα, ναι. Ήμουν 17. Είχαν έρθει οι "Rolling Stones" πρώτη φορά τότε στην Ελλάδα. Τρελάθησαν οι φίλοι μου. Εγώ όχι και τόσο, αλλά ήθελα να πάω μαζί τους. Απρίλιος ήταν. Τέσσερις μέρες πριν το πραξικόπημα. Φύγαμε όλοι κρυφά απ' τα σπίτια μας και πήγαμε εκεί, που γινόταν η συναυλία. Έλα που ο μαλάκας ο τραγουδιστής ήθελε να πετάξει στο κοινό κάτι κόκκινα τριαντάφυλλα. Βλέπεις, το κόκκινο ήταν απαγορευμένο χρώμα, τότε. Αμέσως άρχισαν τα επεισόδια. Ξύλο, αστυνομία, χαμός. Γυρίσαμε σχεδόν πρωί στα σπίτια μας και δε μου 'φτανε η τρομάρα που 'χα πάρει ήδη, έπρεπε ν' αντιμετωπίσω και τον πατέρα μου. Τι να του 'λεγες τώρα κι αυτού; Φοβόμουν μη φάω κι από 'κει ξύλο.

Λένα: Ήταν τόσο αυστηρός;

Πατέρας: Όσο έπρεπε.

Λένα: Δεν ήξερα ότι ήσουν σ' αυτήν τη συναυλία. Είναι ιστορική ξέρεις.

Πατέρας: Σιγά την ιστορία. Έχω να σου πω και καλύτερες.

Μητέρα: Φτάνει. Νομίζω πως ζαλίστηκα.(γελώντας)

Λένα: Σε κουράσαμε;

Μητέρα: Αστειεύομαι.

Λένα: Εσύ μαμά; Δε θα πεις τίποτα;

Μητέρα: Προτιμώ ν' ακούω ιστορίες παρά να λέω. Δεν έχω ζήσει τόσο ενδιαφέροντα πράγματα όσο εσείς οι δύο, άλλωστε.

Λένα: Είμαι σίγουρη ότι θα βρεις κάτι καλό να πεις.

Μητέρα: Καλά... Θα σου πω μια ιστορία, που πάντα σ' άρεσε ν' ακούς. Ήταν Μεγάλο Σάββατο. Όταν ακόμα έμενα στο χωριό μ' όλη μου την οικογένεια. Έτρεχαν όλοι για να προλάβουν να ετοιμάσουν το τραπέζι. Είχε πέσει πείνα βλέπεις στη νηστεία. Εγώ δε βοηθούσα και πολύ. Ήμουν πολύ μικρή. Γύρω στα πέντε. Για να μην τους ενοχλώ, η μάνα μου έβαλε την αδερφή μου να με στείλει να παίζω. Έτσι κι εκείνη μου είπε να παίζουμε κρυφτό. Δεν έπαιζε συχνά μαζί μου η Κατερίνα, οπότε θυμάμαι είχα χαρεί πάρα πολύ. Αμέσως έτρεξα και βρήκα την τέλεια κρυψώνα. Τόσο μακριά, που δεν θα μ' έβρισκε κανείς. Η ώρα περνούσε και πράγματι, κανείς δε μ' έβρισκε. Θυμάσαι τη συνέχεια;

Λένα: Εμμ, όχι πολύ καλά...

Μητέρα: Αλήθεια; Ήταν το αγαπημένο σου σημείο.

Λένα: Προτιμώ να τ' ακούσω από 'σενα.

Μητέρα: Εντάξει. Είχε αρχίσει να σκοτεινιάζει κι εγώ φοβόμουν. Όχι μόνο το σκοτάδι αλλά και τους γονείς μου, που θα με μάλωναν. Αποφάσισα πως ήταν καλύτερα να μείνω εκεί που ήμουν. Όσο πιο πολύ σκοτεινίαζε, τόσο πιο πολύ φοβόμουν. Ήμουν πεπεισμένη ότι θα μείνω για πάντα εκεί μόνη, χωρίς οικογένεια. Πάνω στην απελπισία μου, άκουσα κάποια βήματα και πριν προλάβω να φωνάξω, είδα μπροστά μου την αδερφή μου. Έπεσα στην αγκαλιά της και της εξήγησα τι είχε γίνει. Εκείνη μου είπε πως, όταν με πάει πίσω σπίτι θα χαρούν τόσο που θα με δουν, που θα ρίξουν πυροτεχνήματα στον ουρανό. Πράγματι, όταν γυρίσαμε ήταν η ώρα της ανάστασης κι εγώ μικρή όπως ήμουν, νόμιζα πως όλη η οικογένεια γιόρταζε για την επιστροφή μου.

Λένα: Υπέροχη ιστορία. Πολύ γλυκιά. Είδες; Όλοι έχουμε ζήσει ενδιαφέροντα πράγματα.

Μητέρα: Ίσως. Μου κάνει εντύπωση πάντως, που δε τη θυμόσουν.

Λένα: Απλώς ήθελα να την πεις εσύ.

Σιωπή.

Μητέρα: Όταν πρωτοήρθες...

Λένα: Ναι;

Μητέρα: Μας είπες ότι αρρώστησε.

Πατέρας: Σταμάτα.(στη μητέρα)

Μητέρα: Είχες πει ότι δεν ήσουν έτοιμη να μιλήσεις.

Πατέρας: Δε νομίζω ότι πρέπει.

Λένα: Είμαι έτοιμη να σας μιλήσω για 'κεινη και νομίζω πως πρέπει να ακούσετε.

Μητέρα, Πατέρας: Εντάξει...

Λένα: Πριν δύο χρόνια περίπου αρρώστησε. Οι γιατροί μας είπαν απ' την αρχή ότι δεν υπήρχαν πολλές ελπίδες. Δεν είχε νόημα ν' ακολουθήσει κάποια θεραπεία. Δούλευα κι εγώ όσο το δυνατόν λιγότερο για να 'μαστε συνεχώς μαζί. Ο χρόνος κύλησε σαν νερό κι όταν τελικά έφυγε...

Η Λένα διστάζει για λίγο.

Λένα: Σας είχα πει ότι δεν άντεχα τη μοναξιά. Δεν είναι αλήθεια. Η Μαιρη από τότε που έχασε τους γονείς της, μου μιλάγε συνεχώς για 'σας. Ήθελε να σας βρω, να συμφιλιωθούμε. Αυτή η επιθυμία της σφηνώθηκε στο μυαλό μου από τότε που την έχασα. Και τελικά είχε δίκιο.

Πατέρας: Κρίμα...νέο κορίτσι.

Μητέρα: Λυπάμαι. Πρέπει να πέρασες πολύ δύσκολα.

Λένα: Σας ευχαριστώ γι' αυτό. Με συγκινείτε.

Η μητέρα χαζεύει τη Λένα.

Μητέρα: Έχεις αλλάξει. Έχεις ωριμάσει. Κάποιες στιγμές νιώθω ότι βλέπω ένα άλλο πρόσωπο.

Λένα: Κι εσείς δεν είστε ίδιοι. Αν σας ανέφερα το όνομά της λίγα χρόνια πριν θα με είχατε διώξει, φωνάζοντας, από το σπίτι.

Πατέρας: Για το καλό σου.

Η Λένα φαίνεται ταραγμένη, αλλά προσπαθεί να κρατήσει τη ψυχραιμία της.

Λένα: Για το καλό μου...(ειρωνικά)

Πατέρας: Σ' αγαπούσαμε. Γι' αυτό τα κάναμε όλα.

Λένα: Μα δεν αγαπούσατε εμένα. Αγαπούσατε αυτό που θέλατε να είμαι. Μια ψεύτικη ιδέα. Μια κόρη που δεν υπάρχει.

Μητέρα: Υπάρχει στην καρδιά μας.

Λένα: Δεν είμαι εγώ όμως, αυτή.

Μητέρα: Πες μας τότε. Μίλησέ μας γι' αυτή τη Λένα, που δεν ξέρουμε.

Λένα: Για τη Λένα, που φοβόσασταν να δείτε.

Πατέρας: Έστω. Μπορείς να μας μιλήσεις.

Λένα: Η Λένα... Η Λένα... Η Λένα...

Η Λένα φαίνεται χαμένη στις σκέψεις της και δυσκολεύεται ν' απαντήσει. Ο πατέρας εντωμεταξύ, έχει φύγει από το τραπέζι κι έχει πάει σ' άλλο δωμάτιο. Οι υπόλοιποι δεν έχουν παρατηρήσει την απουσία του. Όταν επιστρέφει, κρατάει στα χέρια του ένα Boomerang.

Λένα: Έχει περάσει η ώρα. Καλύτερα να φύγω.

Πατέρας: Νομίζω πως θα ήθελες να το δεις αυτό.

Ο πατέρας της δίνει το Boomerang. Η Λένα συγκινημένη το κρατάει στα χέρια της.

Λένα: Το έχετε κρατήσει...τόσα χρόνια.

Πατέρας: Φυσικά.

Λένα: Ποτέ δεν ξέχασα την πρώτη φορά, που το ακούμπησα. Πόσο μεγάλο μου φαινόταν. Το πέταγα μακριά και κάθε φορά που επέστρεφε, το έβλεπα στην αγκαλιά μου. Για κάποιο λόγο πάντα φοβόμουν ότι δεν θα γυρίσει, αλλά εκείνο πάντα το 'κανε.

Μητέρα: Τι θα 'λεγες να μείνεις εδώ απόψε; Είναι ήδη πολύ αργά.

Λένα: Εδώ;

Πατέρας: Μπορείς να κοιμηθείς στο παλιό σου δωμάτιο.

Σιωπή.

Πατέρας: Λοιπόν;

Η διάθεση της Λένας αλλάζει, ξαφνικά. Χαμογελάει.

Λένα: Εντάξει.

Τα φώτα κλείνουν.

Σκηνή 6^η

Η Λένα και η μητέρα μπαίνουν στο παλιό εφηβικό της δωμάτιο. Οι τοίχοι είναι καλυμμένοι μ' αφίσες και φωτογραφίες. Στο κέντρο υπάρχει ένα καλοστρωμένο κρεβάτι. Στ' αριστερά του κρεβατιού υπάρχει ένα γραφείο και δίπλα απ' αυτό ένα μικρό έπιπλο, που πάνω του είναι ακουμπισμένο ένα πικάπ ενώ στη βάση του έχει πάρα πολλούς δίσκους τοποθετημένους.

Μητέρα: Ίσως χρειαστεί ν' αφήσεις τα παράθυρα ανοιχτά. Έχει ν' ανοιχτεί δεκαεπτά χρόνια αυτό το δωμάτιο.

Λένα: Από 'κείνη τη μέρα.

Μητέρα: Δεν έχει αλλάξει τίποτα εδώ μέσα. Είν' ο μόνος χώρος του σπιτιού που έμεινε ίδιος. Ίδιος και κλειδωμένος.

Σιωπή

Μητέρα: Κάποιες φορές έμπαινα στον πειρασμό να τ' ανοίξω. Φοβόμουν τις αναμνήσεις που θα ξεπηδούσαν, όμως. Νομίζεις πως ήταν εύκολο; Κάθε μέρα να περνάω έξω απ' την κλειδωμένη πόρτα του δωματίου σου; Ν' αναρωτιέμαι αν φταίω εγώ που η πόρτα δε θα ξανανοιξεί; Ν' αναρωτιέμαι πού είσαι; Ν' αναρωτιέμαι αν είσαι καλά; Δεκαεπτά χρόνια έχουμε να μείνουμε μόνες μας. Μάνα και κόρη. Ίσως δεν αξίζω αυτόν τον τίτλο πια. Εκείνον κατηγορώ. Δεν ήθελα να φύγεις. Δεν ήθελα να σε χάσω. Δεν τόλμησα να το ξεστομίσω ποτέ. Αν το 'λεγα ποτέ μπροστά του, φοβόμουν για τις συνέπειες. Σε πλήγωσα, όμως. Σ' έδιωξα. Δεν έδειξα κατανόηση. Ούτε τώρα μπορώ να καταλάβω πολλά πράγματα. Δε θέλω κιόλας να τα καταλάβω. Είσαι παιδί μου, όμως. Αυτό το καταλαβαίνω. Τον πόνο που ένιωθα, κάθε μέρα τόσα χρόνια, τον καταλαβαίνα. Το χάσμα, που έχει δημιουργηθεί μεταξύ μας το καταλαβαίνω. Προσευχόμουν να γυρίσεις κάθε μέρα. Ήδη απ' το βράδυ που σε διώξαμε. Προσευχόμουν κάθε μέρα.

Η Λένα φαίνεται σοκαρισμένη και δυσκολεύεται ν' απαντήσει στη μητέρα της.

Μητέρα: *Θα σ' αφήσω να ξεκουραστείς.*

Η μητέρα βγαίνει απ' το δωμάτιο και η Λένα μένει μόνη της. Για λίγο στέκεται παγωμένη και κοιτάει τον χώρο διστακτικά. Σιγά σιγά πλησιάζει τους τοίχους και περιεργάζεται τις φωτογραφίες και τις αφίσες. Στη συνέχεια κάθεται στην καρέκλα του γραφείου και πιάνει ένα ένα τ' αντικείμενα που βρίσκονται πάνω του, εξετάζοντάς τα. Όσο περνάει η ώρα, οι κινήσεις της γίνονται όλο και πιο αργές. Σηκώνεται και κατευθύνεται προς το πικάπ, ψάχνει για λίγο ανάμεσα στους δίσκους, διαλέγει έναν και τον βάζει να παίξει. Το τραγούδι που ακούγεται είναι το: "Julia dream" των "Pink Floyd". Ξανακάθεται στο γραφείο. Βρίσκει ένα άλμπουμ με παλιές της φωτογραφίες και ξεφυλλίζοντάς το, στέκεται σε μια συγκεκριμένη σελίδα και ξεσπάει σε κλάματα. Παίρνει στα χέρια της μία απ' τις φωτογραφίες. Σιγά σιγά κάθεται στο κρεβάτι, ενώ είναι ολοφάνερο πως δε μπορεί να συγκρατήσει τον εαυτό της. Κοιτάει ξανά τη φωτογραφία, που έχει στα χέρια της.

Λένα: *Πόσο όμορφη ήσουν...*

Τα φώτα κλείνουν.

Σκηνή 7^η

Η Λένα με τους γονείς της βρίσκονται στο σαλόνι του σπιτιού. Εκείνη με τη μητέρα της κάθονται στον καναπέ, ενώ ο πατέρας της στην πολυθρόνα δίπλα τους.

Λένα: Αποκλείεται(γελάει)

Μητέρα: Αλήθεια σου λέω. Ο παππούς κι η γιαγιά πάντα σε περιμέναν με ανυπομονησία στο χωριό κι εσύ δεν ήθελες ούτε να τους δεις. Θυμάσαι;(στον πατέρα)

Πατέρας: Οι καημένοι ήταν τόσο χαρούμενοι που θα περνούσαν το καλοκαίρι μαζί σου κι εσύ δεν ξεκολλούσες από πάνω μας. Έκλαιγες πάντα με λυγμούς, όταν σε αφήναμε. Έχουμε ολόκληρη συλλογή με τέτοιες φωτογραφίες.

Λένα: Δε σας πιστεύω.(γελώντας)

Μητέρα: Έχω ένα άλμπουμ με φωτογραφίες σου μέσα. Θα στο αποδείξω..

Η μητέρα σηκώνεται απότομα και πάει προς το δωμάτιο. Επιστρέφει γρήγορα, κρατώντας στα χέρια της το άλμπουμ, που βρισκόταν στο δωμάτιο της Λένας. Εκείνη, βλέποντάς το, ταραάζεται και σταματάει απότομα το γέλιο.

Μητέρα: Ορίστε.(Κάθεται δίπλα της και της δείχνει μια φωτογραφία.)

Μητέρα: Δεν είσαι πολύ αστεία;

Λένα: Πράγματι.(διστακτικά)

Η μητέρα συνεχίζει να ξεφυλλίζει το άλμπουμ, ενώ ο πατέρας μετακινείται στον καναπέ κοντά τους.

Πατέρας: Τη θυμάμαι αυτή. Εκείνη τη μέρα δε δούλευα. Σπάνιο φυσικά. Είχαμε πάει στη Γλυφάδα για να κάνεις το πρώτο σου μπάνιο.

Λένα: Ήμουν αρκετά μικρή. Δε θυμάμαι.

Μητέρα: Λογικό.

Η μητέρα συνεχίζει να ξεφυλλίζει το άλμπουμ και τελικά στέκεται σε μια σελίδα.

Μητέρα: Περιεργο. Λείπει μια φωτογραφία.

Πατέρας: Κάπου θα χάθηκε.

Μητέρα: Ποια να 'ταν άραγε;

Πατέρας: Εκείνη στα πρώτα της γενέθλια;

Μητέρα: Εκείνη απ' την εκδήλωση του σχολείου;

Πατέρας: Απ' την εκδρομή μας στο Λαύριο;

Μητέρα: Ίσως από...

Λένα: Ίσως δε βάλατε ποτέ φωτογραφία. (απότομα)

Πατέρας: Εντάξει, μην ταράζεσαι.

Λένα: Με συγχωρείτε. Μάλλον συγκινήθηκα.

Μητέρα: Λογικό είναι. Κι εμείς έχουμε χρόνια να τις δούμε.

Πατέρας: Δεν είναι ωραία όμως; Να καθόμαστε εδώ και να θυμόμαστε τα παλιά;

Λένα: Τα καλά. Όχι τα παλιά.

Πατέρας: Όσα χρειάζεται να θυμόμαστε. Σωστά;

Λένα: Υποθέτω.

Σιωπή.

Μητέρα: Μας έλειψες...

Λένα: Κι εμένα.

Πατέρας: Σε χρειαζόμασταν.

Λένα: Κι εγώ.

Οι τρεις τους αγκαλιάζονται και φαίνονται συγκινημένοι.

Μητέρα: Θα μου κάνεις μια χάρη;

Λένα: Ό,τι θες.

Μητέρα: Θα μ' αφήσεις να σε φροντίσω;

Η Λένα φαίνεται μπερδεμένη.

Μητέρα: Ξάπλωσε εδώ. *(Της κάνει νόημα να ξαπλώσει στα πόδια της.)*

Η Λένα τοποθετεί το κεφάλι της στα πόδια της μητέρας της, ενώ ο πατέρας της τις πλησιάζει, όσο πιο πολύ μπορεί. Η μητέρα αρχίζει να χαϊδεύει τα μαλλιά της Λένας και να της τραγουδάει.

Μητέρα: Νάνι, το παιδί μου νάνι, που δεν ήθελε νερό.

Μητέρα, Πατέρας: Τ' άλογό μας το μεγάλο.

Αχ, καρδούλα μου, ποιος ξέρει τι να λέει το

ποταμάκι, στο λιβάδι το χλωρό.

Η μελωδία του νανουρίσματος συνεχίζει ν' ακούγεται, ενώ οι γονείς σταματούν να τραγουδούν. Σιγά σιγά η ένταση της μελωδίας χαμηλώνει και τα φώτα αρχίζουν να σβήνουν.

Σκηνή 8^η

Η Λένα κάθεται στο γραφείο του δωματίου της. Μπροστά της βρίσκεται ένας υπολογιστής και φαίνεται να παρακολουθεί ένα βίντεο. Στο βίντεο βλέπουμε μια νεαρή γυναίκα και μπορούμε να διακρίνουμε ότι στον λαιμό της φοράει το ίδιο μενταγιόν που φοράει κι η Λένα.

Γυναίκα: Μαιρην, για να βλέπεις αυτές τις δισκέτες σημαίνει πως εγώ είμαι ήδη νεκρή. Συγγνώμη για τον πόνο που σου προκάλεσα. Είμαι σίγουρη πως δεν είναι η πρώτη φορά που τις βλέπεις. Σε παρακαλώ μην το κάνεις αυτό στον εαυτό σου. Δεν ήταν αυτός ο σκοπός μου. Έπρεπε να φύγω. Είχε φτάσει η ώρα μου. Εσύ έχεις μια αποστολή. Ξέρω πόσο μ' αγαπάς, πόσο ικανή είσαι. Μπορείς να τα καταφέρεις.

Πρέπει να 'σαι προσεκτική. Οι κινήσεις σου να 'ναι στρατηγικές. Η μητέρα μου είν' ευαίσθητη. Θα τη ριζεις πιο εύκολα. Αρκεί να της δείξεις το μενταγιόν στις πρώτες σας συναντήσεις. Να της μιλήσεις για τα παιδικά μου χρόνια. Για όλα αυτά που σου είπα στις προηγούμενες δισκέτες. Δώσε βάση στις λεπτομέρειες. Με τον πατέρα μου μπορεί να δυσκολευτείς, αλλά τίποτα δεν είναι ακατόρθωτο. Μην ξεχάσεις ν' αναφέρεις τους δίσκους του. Πάντα του άρεσε να παινεύεται γι' αυτούς. Μίλα του για το Boomerang. Είναι ένα παιχνίδι, που μου είχε φέρει από τη Βραζιλία όταν ήμουν μικρή. Ήταν το μόνο παιχνίδι, που έπαιζε μαζί μου. Έχει κάποια εμμονή μ' αυτό. Πάντα έλεγε ότι το Boomerang επιστρέφει. Αυτός είναι ο σκοπός κι η αποστολή του. Έτσι θα τον σπάσεις.

Σ' εμπιστεύομαι. Ξέρω πως θα τα καταφέρεις. Θέλω όμως να σου πω κάποια τελευταία πράγματα, πριν σ' αποχαιρετίσω. Για 'κείνους και για 'μένα. Για 'μας.

Για εκείνη... Μισούσα τις προσευχές της. Τις μισούσα. Πώς γίνεται να θεωρείς αμαρτωλό κάποιον, που αγαπάει και όχι κάποιον, που μισεί; Κι

εκείνος. Δεν υπήρχε. Κι όταν υπήρχε, ήταν ένας εφιάλτης. Η οργή του με φόβιζε. Κι εκείνη δεν έκανε τίποτα για να τον σταματήσει. Απλώς προσευχόταν. Δεν μπόρεσαν ποτέ να με καταλάβουν. Μισούσαν αυτό που ήμουν και με βασάνιζαν στο όνομα της αγάπης.

Δεν το έβαζα κάτω όμως. Πίστευα από μικρή πως θα γνωρίσω κάποτε ένα άτομο και θ' αγαπηθούμε τόσο πολύ, που όλα θ' αλλάξουν. Κάπως μαγικά. Πίστευα πως οι ψυχές μας θα ενωθούν με τέτοιον τρόπο, που τίποτα άλλο δε θα 'χει σημασία. Δε θα μας φοβίζει ούτε η ζωή ούτε ο θάνατος. Τίποτα. Τίποτα δε θα μπορεί να μας χωρίσει.

Μερικές φορές ένιωθα ότι έριχνα πολλές ευθύνες πάνω σου. Κάθε φορά που σε έβλεπα στενοχωρημένη κι ήξερα ότι φταίω εγώ, ήθελα να σπάσω τον δεσμό, που είχαν οι ψυχές μας.

Πόσο θα 'θελα να σου λέω σ' αγαπώ αυθόρμητα, χωρίς βάρος, εύκολα. Πόσο θα 'θελα, όταν σου λέω σ' αγαπώ, να μην έχω στο μυαλό μου όσους δε μου το είπαν. 'Ηθελα να λέω σ' αγαπώ και να μη σιέφτομαι τους γονείς μου. 'Ηθελα να λέω σ' αγαπώ και να μη σιέφτομαι εμένα. 'Ηθελα να λέω σ' αγαπώ και να μη σιέφτομαι τον θάνατο. 'Ηθελα να λέω σ' αγαπώ και να σιέφτομαι μόνο εσένα.

Πίστεψα πως η κακία τους δε μ' άγγιξε. Πως, όταν έφυγα απ' τη φυλακή τους, ήμουν ελεύθερη. Αλλά τελικά, ήταν πολύ αργά για την ψυχή μου. Την είχαν ήδη καταστρέψει. Δεν μπορούσα ν' αγαπήσω όπως πάντα ήθελα. Εξαιτίας τους, η αγάπη σου δεν μπόρεσε να με σώσει.

Είναι αργά για 'μένα. Εσύ όμως...ξέρω πως μπορείς να τους εκδικηθείς. Να τους κάνουν να νιώσουν, όπως ένιωσα εγώ. Στα γενέθλιά του. Τότε θα τους το πεις. Η κόρη σας κρεμάστηκε, μπάσταρδοι. Κι εσείς ήσασταν οι ηθικοί αυτουργοί.

'Η και όχι. Έχεις καλή ψυχή, Μαίρη. Γι' αυτό σ' αγάπησα. Ποτέ μου δεν μπόρεσα να τους συγχωρέσω. Δεν το άντεξα. Η επιλογή είναι δική σου.

Μπορείς να τους εκδικηθείς ή να τους συγχωρέσεις. Να τους δώσεις τη συγχώρεση, που δεν μπόρεσα να τους δώσω ποτέ εγώ.

Μόλις όλα τελειώσουν, ξέχνα με. Ζήσε ελεύθερη.

Αντίο, Μαίρη. Να ξέρεις πως σ' αγάπησα μ' όση ψυχή μου 'χε απομείνει.

Τα φώτα κλείνουν.

Σκηνή 9^η

Ο πατέρας κάθεται στον καναπέ του σπιτιού και φαίνεται χαμένος στις σκέψεις του.

Ξαφνικά η μητέρα μπαίνει βιαστική μέσα στον χώρο.

Μητέρα: Λοιπόν η τούρτα είναι στο ψυγείο και το χοιρινό θα είναι έτοιμο σε λίγη ώρα. (με ενθουσιασμό)

Ο πατέρας κάθεται στον καναπέ και φαίνεται να μην την ακούει. Η μητέρα συνεχίζει να πηγαυοέρχεται στον χώρο σχεδόν χορευτικά.

Μητέρα: Εδώ θα μπουν κάποια κεριά, γι' ατμόσφαιρα και σ' αυτό το τραπέζι θα βάλουμε τα ποτά. Μη φανταστείς κάτι ιδιαίτερο. Δύο κρασιά έχουμε, αλλά έτσι θα φαίνονται πιο εορταστικά.

Μητέρα: Μ' ακούς;

Πατέρας: Ναι, ναι...

Μητέρα: Οι πατάτες βγήκαν λίγο αλμυρές, αλλά σώζονται. Εσένα σ' αρέσουν άλλωστε έτσι.

Η μητέρα αντιλαμβάνεται ότι δεν την κοιτάει και τον πλησιάζει περισσότερο, προσπαθώντας να μπει στο οπτικό του πεδίο.

Μητέρα: Δεν ακούς τόση ώρα;

Πατέρας: Ακούω...

Μητέρα: Έλα, ετοιμάσου. Δε θες να καθυστερήσεις στα ίδια σου τα γενέθλια.

Πατέρας: Έχουμε να τα γιορτάσουμε τόσον καιρό, που έχασα το μέτρημα. Ούτε που ξέρω πόσο γίνομαι.

Μητέρα: Ήρθ' ο καιρός ν' αρχίσουν οι γιορτές ξανά σ' αυτό το σπίτι.

Πατέρας: Εκείνη; Λες να ξέρει πόσο γίνομαι;

Μητέρα: Κόρη σου είναι. Σίγουρα θα ξέρει.

Πατέρας: Κι αν δεν ενημερώθηκε σωστά;

Μητέρα: Σε παρακαλώ.

Πατέρας: Κι αν δε ξέρει το αγαπημένο μου τραγούδι;

Μητέρα: Έχουμε γιορτή σήμερα.

Πατέρας: Αν δε ξέρει ποιο ήταν το ταξίδι, που πάντα ήθελα να κάνω;

Μητέρα: Σταμάτα.

Πατέρας: Αν τραγουδήσει το λάθος τραγούδι, σήμερα;

Μητέρα: Μα τι σε έχει πιάσει;

Πατέρας: Θυμάσαι τη μέρα, που έκλεινα τα 50; Πόσο κόσμο είχαμε καλέσει;

Μητέρα: Θυμάμαι.

Πατέρας: Πού είναι το παιδί μας;(ξεσπάει)

Μητέρα: Στο δωμάτιό της.

Πατέρας: Όχι.

Μητέρα: Σκάσε.(ουρλιάζοντας)

Πατέρας: Θέλω να μάθω τι έγινε.

Μητέρα: Δε θέλεις. Δε θα τ' αντέξεις.

Πατέρας: Εσύ; Θ' αντέξεις να ζεις ένα ψέμα;

Μητέρα: Το παιδί μας είναι στο δωμάτιό του. Ετοιμάσου.

Πατέρας: Δε θα τ' αντέξεις.

Τα φώτα κλείνουν.

Σκηνή 10^η

Ο πατέρας και η μητέρα κάθονται στο τραπέζι του σαλονιού κι έχουν μπροστά τους μερικά άδεια πιάτα. Ξαφνικά η Λένα μπαίνει στον χώρο και κρατά στα χέρια της μια τούρτα. Κάθεται μαζί τους στο τραπέζι κι αφήνει την τούρτα μπροστά της.

Λένα: Να σε χαιρόμαστε.(χαμογελάει)

Πατέρας: Δε θα μου τραγουδήσετε;

Μητέρα: Έλα. Δεν είσαι κανένα παιδάκι.

Λένα: Δίκιο έχει.

Λένα, Μητέρα: Να ζήσεις...

Πατέρας: Όχι αυτό.

Σιωπή

Πατέρας: Προτιμώ το ξένο.

Μητέρα: Μα δεν το ξέρω.

Πατέρας: Το ξέρει η Λένα. Έχω χρόνια να το ακούσω. Θα μου το τραγουδήσεις;(στη Λένα)

Λένα:*Happy birthday to you. Happy birthday to you. Happy birthday, dear dad. Happy birthday to you.*

Ο πατέρας φουά το κερί κι αγκαλιάζει τη Λένα.

Πατέρας: Σ' ευχαριστώ.

Πατέρας: Μόνο εσύ ξέρεις να το λες τόσο καλά.

Λένα: Μαμά; Δεν πιστεύω να το θες κι εσύ στ' αγγλικά την επόμενη εβδομάδα;

Μητέρα: Το θυμάσαι;

Λένα: Φυσικά.

Πατέρας: Θα είσαι εδώ, δηλαδή;

Λένα: Αν με θέλετε.

Μητέρα: Θα ήταν υπέροχο.

Πατέρας: Εσύ; Πότε έχεις γενέθλια;

Λένα: Τον Μάρτιο.

Μητέρα: Θα είμαστε μαζί και τότε;

Λένα: Αν θέλετε. Απλώς...

Πατέρας: Ναι;

Λένα: Θέλω να λέτε το όνομά μου πιο συχνά. Μου αρέσει να τ' ακούω.

Μητέρα: Εντάξει, Λένα. *(χαμογελάει)*

Πατέρας: Τελικά το Boomerang γυρίζει πάντοτε πίσω.

Τα φώτα κλείνουν.

ΤΕΛΟΣ ΕΡΓΟΥ.